

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupený JUDr. Josefem Zubkem, advokátem se sídlem 1. máje 398, Třinec, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2017, č. j. X, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2017, č. j. 19 Ad 17/2017 – 17,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2017. Tímto rozhodnutím byly zamítnuty námitky žalobce a potvrzeno usnesení žalované ze dne 13. 12. 2016, jímž bylo výrokem II. podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pro právní nepřípustnost zastaveno řízení o jeho žádosti o úpravu starobního důchodu. K tomu žalovaná uvedla, že o přiznání starobního důchodu bylo rozhodnuto pravomocně jejím rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012, přičemž žalobce ve své žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti. Novému přepočtu důchodu tak brání překážka věci rozhodnuté.

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Rozhodnutím žalované ze dne 5. 9. 2012 byl žalobci přiznán starobní důchod ve výši 9 298 Kč měsíčně. Žalobce si poté opakovaně požádal o přepočet starobního důchodu, neboť měl

za to, že dávka byla nesprávně vyměřena z důvodu nesprávného stanovení dob získaných žalobcem v českém a slovenském systému důchodového pojištění. Řízení o těchto žádostech bylo žalovanou opakovaně zastaveno pro překážku věci rozhodnuté za situace, kdy žalobce neuváděl žádné nové skutečnosti, které by nebyly hodnoceny již v původním řízení o přiznání důchodu. Naposledy před vydáním napadeného rozhodnutí se tak stalo usnesením žalované ze dne 18. 12. 2015. Námitky proti tomuto usnesení byly zamítnuty rozhodnutím žalované ze dne 18. 1. 2016. Žaloba proti posledně uvedenému rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2016, č. j. 19 Ad 11/2016-64, kasační stížnost proti tomuto rozsudku pak byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 2 Ads 324/2016 – 17. V nyní projednávané věci jde tedy již o páté řízení o starobním důchodu žalobce či o vyrovnávacím příspěvku k tomuto důchodu, v němž je rozhodnutí vydané žalovanou v řízení o námitkách napadeno žalobou.

[3] Po porovnání žádosti o starobní důchod ze dne 23. 9. 2011 a žádosti o přepočet dávky ze dne 31. 10. 2016 dospěl soud k závěru, že žalobce ve své žádosti opětovně žádné nové skutečnosti neuvedl. Ztotožnil se proto s právním posouzením věci tak, jak jej provedla žalovaná.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů, které blíže právně nespecifikoval, podle obsahu podání by je však bylo možno zařadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[5] Jedinou námitkou, kterou stěžovatel uplatnil, bylo tvrzení, že nahlédnutím do jeho žádosti ze dne 31. 10. 2016 o přiznání správné výše starobního důchodu lze jednoduše seznat, že zde uvedl nové skutečnosti, které měly a mají zásadní vliv na výši jeho starobního důchodu. Žalovaná se těmito skutečnostmi nezabývala a stejně se jimi nezabýval ani krajský soud. Tyto skutečnosti nebyly předmětem posuzování v řízení o žádosti o starobní důchod, o níž rozhodla žalovaná svým rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012. Které skutečnosti by měly být nové, stěžovatel v kasační stížnosti nespecifikoval. Závěrem navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hlediska uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Ve své žádosti o úpravu starobního důchodu ze dne 31. 10. 2016 stěžovatel uvedl, že v době od 2. 3. 1966 do 31. 5. 1992 byl zaměstnán na území dnešní České republiky u podniku Stavební izolace Ostrava, s. p. Nesouhlasil proto s tím, aby tato doba byla hodnocena jako doba pojištění Slovenské republiky a žádal její započet v plném rozsahu v systému českého důchodového pojištění. Ve slovenském systému důchodového pojištění by podle jeho názoru měla být započtena pouze doba od 1. 6. 1992 do 31. 7. 1993, kdy pracoval jako osoba samostatně výdělečně činná a byl registrován k platbě pojistného na Slovensku.

[8] Ze žádosti stěžovatele o starobní důchod ze dne 23. 9. 2011 je však zřejmé, že tyto skutečnosti byly uvedeny již v původním řízení o dávku a byly doloženy též evidenčními

listy důchodového pojištění. V zásadě tytéž skutečnosti jsou uvedeny dokonce již v předchozí žádosti o starobní důchod ze dne 15. 3. 2010, kterou vzal stěžovatel zpět. Je tak zřejmé, že z jeho strany nejde o uvádění nových skutečností, ale o opakované zpochybňování jejich právního hodnocení žalovanou. K prosazení svého názoru na způsob hodnocení těchto dob navíc uplatňuje stále stejnou, žalovanou i soudy již vypořádanou argumentaci.

[9] Lze proto v základu přisvědčit žalované v tom, že podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí o nároku na dávku nebyly v projednávané věci splněny a že řízení o žádosti stěžovatele bylo nutno zastavit. Jedinou malou korekci Nejvyšší správní soud provádí pouze ohledně příslušného ustanovení správního řádu, podle něhož mělo být řízení zastaveno. Jak vyplývá z výše uvedeného, stěžovatel ve své žádosti vymezil předmět řízení jako úpravu dávky nesprávně vyměřené. Řízení tedy bylo vedeno podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Již ve své předchozí judikatuře Nejvyšší správní soud dovodil, že veškeré řízení podle § 56 zákona o důchodovém pojištění je svojí povahou novým řízením (spojeným obvykle s vydáním nového rozhodnutí) ve smyslu § 101 písm. e) správního řádu. Pokud tedy v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro vydání meritorního rozhodnutí, přicházelo v úvahu zastavení řízení podle § 102 odst. 4 správního řádu. Podle názoru Nejvyššího správního soudu nebyly v projednávané věci dány podmínky pro aplikaci § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, neboť ani na opakovanou žádost o přepočet dávky nesprávně vyměřené (nebylo-li jí vyhověno) nelze principiálně hledět jako na žádost právně nepřípustnou z důvodu překážky věci rozhodnuté (viz § 48 odst. 2 správního řádu). Toto malé upřesnění však na zákonnosti výroku II. o zastavení řízení obsaženého v rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2016 ničeho nemění. Zákonné jsou proto jak následné rozhodnutí žalované o námitkách ze dne 10. 4. 2017, tak i napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 6. 2017. Z uvedeného důvodu Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1, *in fine*, zamítl.

[10] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaná ve věcech důchodového pojištění nemá takovéto právo ani v případě úspěchu ve věci. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 6. prosince 2018

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu